

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No. 3 - 1955

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S TV E R T R O U W E L I J KMaandoverzicht no 3 - 1955I N H O U D

I	Communisme Internationaal	blz.	1
II	De C.P.N. en haar hulporganisaties	"	5
III	Andere stromingen	"	17
IV	Activiteit van Indonesiërs, Chinezen West-Indiërs etc.	"	18
V	Agenda	"	20
VI	Overzicht stakingen Maart 1955	"	21

HOOFDSTUK I - COMMUNISME INTERNATIONAAL

Sowjet-Unie

Na het terugtreden van Malenkow als premier werd op 21 Maart j.l. een zijner medewerkers, de minister van cultuur G.F. Alexandrow, afgezet op hetzelfde argument van "onbekwaamheid", dat tegen hem was aangevoerd. N.A. Michailow, tot dusverre Sowjet-Ambassadeur in Polen, waarschijnlijk een man van de Chroestsjow-groep, werd benoemd tot zijn opvolger.

Alexandrow is ook reeds in 1947 teruggezet, toen op grond van zijn "burgerlijke mentaliteit", die zou zijn gebleken in een boek over de West-Europese wijsbegeerte, waarvoor hij destijds niettemin een Stalinprijs had verkregen. Het bedoelde wetenschappelijke werk strookte niet met de toen officiëel gelanceerde Zhdanow-theorie over de onverzoenlijkheid van de twee kampen, waarin de wereld verdeeld heette te zijn, n.l. het socialistische en het kapitalistische kamp.

Eerst na de dood van Stalin werd de auteur gerehabiliteerd door zijn benoeming tot minister van cultuur in het kabinet van premier Malenkow.

De agitatie tegen de door Malenkow als minister-president geponeerde economische en politieke denkbeelden duurt ook na zijn aftreden onverminderd voort. Veelzeggend is in dit verband een scherp gesteld hoofdartikel van de partij-ideoloog F. Konstantinow (Prawda, 5 Maart 1955). Evenmin als in het welhaast berucht geworden Prawda-artikel van 24 Januari j.l. (zie het vorige M.O.) wordt Malenkow met name genoemd, maar ook Konstantinow stapelt de éne aanklacht op de andere, alle gericht tegen de koers van diens regering.

De onderhavige beschouwing van de Prawda wekt de indruk, dat bovenal de landbouwproblemen de nieuwe regering de grootste zorgen blijven baren. De in de loop van Maart bekend gemaakte decentralisatie-plannen doen, mede gelet op de strekking van het Prawda-artikel van 5 Maart, veeleer aan als een tactische dan als een principiële verandering. Kennelijk kan ook Chroestsjow zijn rigoureuze plannen ten aanzien van de oplossing van het landbouwprobleem niet zonder tijdelijke concessies aan de boeren ten uitvoer brengen.

De beschouwing impliceert, ondanks een vrij soepele houding ten aanzien van de werkers in de collectieve en de staatsboerderijen, een onwrikbaar vasthouden aan het beginselstandpunt van de eerste partij-secretaris in agrarische vraagstukken.

Het artikel besluit in algemene zin met de these, dat de Sowjet-regering de politiek van Lenin en Stalin van "vreedzame co-existentie" en van "wedijver tussen de beide systemen" (i. c. het socialistische en het kapitalistische) volgt, maar het stelt de uiteindelijke communistische zegepraal buiten kijf. Kennelijk speelt het Kremlin ook hier op tijdwinst.

Het Atoomgevaar

Tot voor kort werd ook in de West-Europese communistische partijen bij herhaling ondersteund hetgeen Malenkow op 12 Maart 1954 als premier in een verkiezingsrede naar voren had gebracht over de gevolgen van een derde wereldoorlog. De Sowjet-regering keerde zich, naar zijn zeggen, beslist tegen de koude oorlog, aangezien dat een politiek der voorbereiding van een nieuw bloedbad is, hetwelk, de moderne strijdmiddelen in aanmerking genomen, de ondergang van de wereldbeschaving zou betekenen.

Als rapporteur op het XIXe Partijcongres in October 1952 te Moskou had Malenkow nog gesteld, dat een derde wereldoorlog de ineerstorting van het wereldkapitalistische systeem zou meebrengen. In 1954 legde hij het accent dus blijkbaar anders, wat hem echter nu de toorn van de huidige machthebbers heeft berokkend. Als om strijd hebben thans Molotow, Worosjilow en andere prominenten betoogd, dat bij een volgende wereldoorlog uitsluitend het verrotte kapitalistische stelsel zal worden weggevaagd, waarbij het socialisme ondanks bloedige offers zal triomferen. Het door Malenkow in 1954 beleden standpunt wordt thans als kapitalistische propaganda gedoodverfd.

De Accoorden van Parijs

Ongeacht de vorenvermelde en andere straffe ideologische uitspraken heeft Moskou realistisch gereageerd op de vastberaden houding van het Westen, die in Maart heeft geleid tot een nu vrijwel algemeen tot stand gekomen ratificatie van de z.g. Parijse verdragen.

Prémier Boelganin zorgde voor een buitenlands-politieke verrassing door zijn gunstige reactie op een voorstel van president Eisenhower ten opzichte van een a.s. conferentie der grote mogendheden. Moskou schijnt de ratificatie van de Parijse accoorden thans als een voldongen feit te aanvaarden. Gezien het feit dat de Sowjet-Unie in de afgelopen maanden herhaaldelijk heeft verklaard, dat een conferentie der grote mogendheden na de ratificatie onmogelijk zou zijn, veronderstelt men, dat de regering der U.S.S.R. in dit opzicht overstag is gegaan. Het communisme handhaaft het standpunt, dat het aanvaarden en nog meer het in werking treden van de Parijse accoorden de internationale toestand verscherpt en de hereniging van Duitsland in de weg staat.

De agitatie en de propaganda van het wereldcommunisme richten zich nu nog met grotere overgave dan tevoren op de volkeren in het Westen, die afkerig heten te zijn van het agressieve beleid hunner regeringen. Van onderop zal de strijd tegen de "oorlogsverdragen" onverminderd moeten worden voortgezet. Het belangrijkste agitatiepunt vormt nu het houden van een massaal petitionnement tegen atoom-agressie.

Op 21 Maart j.l. heeft het Russische ministerie van buitenlandse zaken via radio Moskou bekend gemaakt, dat de Sowjet-Unie, Polen, Tsjecho-Slowakije, Oost-Duitsland, Hongarije, Roemenië, Bulgarije en Albanië tot overeenstemming zijn gekomen over de grondslagen voor de organisatie van het gezamenlijk opperbevel en over verdragen voor wederzijdse vriendschap, samenwerking en financiële hulp. Ook de regering van communistisch China, zo werd verklaard, nam aan de besprekingen deel en hechtte haar volledige goedkeuring aan de voorgestelde maatregelen.

Afgezien van Boelganin's latere verklaring om alsnog op het hoogste niveau in overleg te treden met de leiders van de Westerse mogendheden, is men dus op militair terrein overgegaan tot het voorbereiden van een commando-orgaan, dat waarnemers zien als een eerste stap op de weg naar een communistische tegenhanger van de West-Europese Unie (N.A.V.O.).

De eind Maart ingestelde "koude blokkade" van West-Berlijn, door een drastische verhoging van de toltarieven op het autobaanverkeer naar deze stad in de Sowjet-Russische zone, wordt, hoe hinderlijk ook op zichzelf, niet beschouwd als een principiële-politieke reactie van het Sowjet-blok op de Westerse militair-strategische besluitvaardigheid.

Het Russische aanbod aan Oostenrijk om in Moskou over het sluiten van een vredesverdrag te komen praten kan niet, of althans niet uitsluitend, worden uitgelegd als een wezenlijk verzoenende stap van de zijde der Sowjet-Unie. In politieke kringen te Wenen zegt men redenen te hebben om te geloven, dat het de Russen ditmaal ernst is. De uitnodiging wordt niet beschouwd als een manoeuvre tegen de ratificatie van de Parijse verdragen doch eer als een uitvloeisel van het reeds verwachte algemeen aanvaarden daarvan. De Russen zouden een in de naaste toekomst neutraal Oostenrijk, dus vrij ten opzichte van de Westerse landen en Amerika, zonder enige bezetting, willen accepteren, aldus deze hypothese, teneinde te voorkomen dat er een strategische verbindingslijn zou tot stand komen tussen de strijdkrachten van het Atlantisch Pact in Italië en die in West-Duitsland via Oostenrijks Tirol.

De geboorte van een conferentie

In December 1954 kwam de algemene raad van het W.V.V. te Warschau bijeen, waar de algemeen-secretaris Saillant refereerde aan een suggestie van de secretaris-generaal der C.G.T. tot het houden van een Europese Arbeiders Conferentie om zich te verzetten tegen de herbewapening van West-Duitsland en te ijveren voor algemene ontwapening, betere bestaansvoorwaarden en vrede. Eerst drie maanden later kwam de Humanité (8-3-'55) met een uitvoerig bericht, dat Franse arbeiders zich spontaan met Belgische kameraden hadden verstaan om een Europese Arbeidersconferentie te houden, waaraan vakverenigings-vertegenwoordigers van alle gezindten zouden kunnen deelnemen.

Men deed het voorkomen alsof dit denkbeeld in de massa zou zijn geboren, ofschoon -gelet op het vorenstaande- vrijwel zeker is, dat dit z.g. initiatief werd genomen door de communistische leiders in de vakbeweging. De propaganda werd in de loop van Maart intensief opgevoerd, waarbij men kennelijk van deze camouflage verwacht dat zij tot deelneming op brede basis zal leiden.

Hongarije

Het "ziekte-verlof" van de Hongaarse premier Nagy is, zoals ook dezerzijds in het vorige M.O. werd verondersteld, uitgemond in volslagen politieke ongenade. De minister-president is afgezet en de partij-secretaris Rákosi heeft opnieuw de leiding genomen. Officiëel wordt de z.g. Juni-koers 1953 niet verlaten. Men stelt, dat Nagy in gebreke bleef om haar op de juiste wijze ten uitvoer te brengen. Het Hongaarse geval heeft principiële betekenis omdat het aanleiding gaf tot een straffe instructie in de Kominformkrant (11-3-'55). De verwijten aan Nagy en zijn medestanders zijn nagenoeg van dezelfde inhoud en strekking als die welke het Kremlin voordien over het hoofd van Malenkow en zijn medewerkers had uitgestort.

HOOFDSTUK II - DE ACTIVITEIT VAN DE CPN EN HAAR
HULPORGANISATIES

De C.P.N.

Het 17e Partijcongres

De voorbereiding van het komende Paascongres is thans vrijwel voltooid. Amsterdam sloot de rij van districtsconferenties op Zondag 27 Maart 1955. Daarvoor kwam op Maandag 21 Maart 1955 het partijbestuur bijeen om de laatste voorbereidselen voor het congres te treffen en om de congresagenda vast te stellen.

Paul de Groot zal, volgens de betreffende publicatie in "De Waarheid", verslag uitbrengen over de politieke toestand en het werk van de Partij; Harry Verhey zal een inleiding houden over de verkiezingscampagne. Als derde punt vermeldt de congresagenda de verkiezing van het partijbestuur.

Het valt op, dat partijvoorzitter Gerben Wagenaar, die in 1950 en 1952 het verslag over het werk der partij uitbracht, ditmaal niet tot de inleiders behoort. Paul de Groot zal in zijn congresrede ook dit onderwerp betrekken.

De partijvoorzitter zal slechts de openingsrede uitspreken op de feestelijke bijeenkomst, die op Vrijdagavond 8 April 1955 aan de werkbijeenkomsten van het Congres zal voorafgaan.

Het ontbreken van Wagenaar's naam als inleider op de congresagenda kan het in het vorige maandoverzicht uitgesproken vermoeden ondersteunen, dat zijn positie minder stevig is geworden.

Congreskrant no.1

Van de aangekondigde congreskranten zijn inmiddels no 1 en 2 verschenen. Aangediend als organen, waarin vooral de basis der partij zich zou kunnen uitspreken over de stand van zaken, bevatten zij in feite echter voornamelijk bijdragen van partijprominenten.

Uit congreskrant no 1 valt, gezien hun bijdragen van betekenis, af te leiden, dat twee jonge partijgenoten, de uit het ANJV afkomstige Rinus Haks en Henk Haekstra aan belangrijkheid winnen. Zij behoren kennelijk tot de opkomende figuren, zijn sinds enige tijd bij het Partijsecretariaat werkzaam en zullen waarschijnlijk wel van candidaat tot volledig lid van het partijbestuur worden gepromoveerd.

Opmerkelijk is, dat Gerben Wagenaar in zijn bijdrage zo uitdrukkelijk verklaart de in de Discussiegrondslag op het organisatiewerk uitgebrachte critiek juist te achten. Hierdoor wordt de indruk versterkt, dat hem persoonlijk de tekortkomingen in de organisatie der partij zullen worden ten laste gelegd, wat ook reeds zijdelings in de Discussiegrondslag geschiedde.

Congreskrant no 2

In congreskrant no 2 pareert de landelijke scholingsleider Wim Mans de aanval van F. Baruch, dat de basis-scholing meer direct verbonden moet worden met de actueel politieke vraagstukken. Hij wijst erop, dat in de scholing wel actuele politieke vraagstukken kunnen worden behandeld, maar dat zij daar benaderd worden vanuit de theorie. Zou dat niet gebeuren, dan zouden de scholingsbijeenkomsten teveel op ledenvergaderingen gaan lijken. Bovendien, zo stelt Mans, moet het scholingsprogram geruime tijd voor het nieuwe cursusjaar worden opgesteld, zodat het aan de cursusleiders moet worden overgelaten de actuele politiek in de scholing te betrekken.

Mans gaat ook in op de constatering in de Discussiegrondslag, dat nauwelijks in een derde deel der partij basis-scholingsgroepen bestaan. Hij wijst erop, dat bij de organisatie van de scholing niet kan worden uitgegaan van het aantal partijafdelingen, maar dat maatstaf daarbij moet zijn het (geringe) getal der beschikbare cursusleiders. In de meeste districten zijn naar zijn mening, de cursusleiders volledig ingeschakeld.

De discussiegrondslag en de beide congreskranten maken wel duidelijk, dat de partij door gebrek aan mankracht genoodzaakt zal zijn de tot nu toe geldende praktijk op te geven om op districts- en afdelingsniveau bepaalde personen met speciale taken (bijv. voor scholing, bedrijfswerk, pers, werving) te belasten. Dit heet de collectiviteit der leidingen te bevorderen en te voorkomen, dat niet met speciale taken belaste personen zich aan de collectieve verantwoordelijkheid zullen onttrekken.

Landelijk bedrijfsbureau

Uit congreskrant no 1 blijkt, aldus de daarin afgedrukte samenvatting van de beantwoording der discussies, die Paul de Groot op de partijbestuurszitting van 22 Januari 1955 had gegeven, dat er geen landelijk bedrijfsbureau meer zal komen, maar dat het bedrijfswerk onder de organisatieleiding zal vallen. Dit bureau is dus kennelijk, mogelijk zelfs geruime tijd geleden, opgeheven. Zijn leider, Jan Arnold Gerritze, is naar elders gedirigeerd en te werk gesteld bij de communistische drukkerij Dijkman.

Congreskrant no 2 bevat eveneens gegevens over de interne organisatie van de hoogste regionen van het partijapparaat, waarover in het algemeen bijzonder weinig in de openbaarheid komt. Cor Borst brengt de noodzaak naar voren, dat het Agrarisch Bureau een andere maatstaf van werken aanlegt.

De beeldhouwer-partijbestuurder J.W. Haverman wijst er op, dat het Cultureel Bureau, in de laatste tijd vrijwel niet bij elkaar gekomen, meer activiteit zal moeten ontplooiën wil de partij erin kunnen slagen invloed te verkrijgen in kringen van intellectuelen en kunstenaars.

Hieruit blijkt overigens wel, dat er van de grootse opzet van 1945: wetenschappelijke bureaux voor allerlei specifieke onderwerpen - vooral sedert Ben Polak niet meer met de leiding van het wetenschappelijk werk is belast - weinig is overgebleven.

Alles tegen de Duitse herbewapening

De afgelopen weken hebben een verhoogde activiteit van de communisten tegen de accoorden van Parijs te zien gegeven. Op allerlei manieren poogden zij, in het zicht van de behandeling van de verdragen in de Tweede Kamer (29 Maart 1955), brede lagen van de bevolking tot grootscheepse demonstraties te bewegen. Van achter de bestuurstafels werd voortdurend opgewekt om de activiteit tot grote hoogte op te voeren. De Waarheid wijdde er de voornaamste artikelen aan. Op 9 Maart 1955 werd een speciaal voor Nederland geschreven artikel uit de Iswestia gepubliceerd, waarin op het gevaar van het Duitse militarisme voor ons land werd gewezen. Aan de hand van een interview met de voormalige pantsergeneraal Von Manteuffel, die vrijlating van de in Nederland aanwezige Duitse oorlogsmisdadigers verlangt, werd gepoogd aan te tonen, dat de communistische waarschuwingen inzake de dreigingen van een wederopkomend fascisme geen bedenkesels zijn.

Vanuit verschillende plaatsen werden delegaties naar Kamerleden gezonden om hen op te wekken hun stem aan de Parijse accoorden te onthouden. Op 28 Maart, de dag voorafgaande aan de behandeling van de accoorden in de Tweede Kamer spraken communistische voormannen in de haven en op enige bouwwerken te Amsterdam. Hier en daar organiseerden bouwvakarbeiders korte proteststakingen tegen de herbewapening. Vrijwel nergens kwam het echter tot manifestaties van betekenis.

Ondanks de bewering van communistische zijde, dat thans meer dan 200.000 handtekeningen zijn ingezameld, toonde de partijleiding zich over het behaalde resultaat niet tevreden.

Andere acties, meer specifiek de belangen der verschillende organisaties rakende, - voorbereiding Wereldjeugdfestival (ANJV), loonstrijd en 10-jarig bestaan der EVC - vonden eveneens doorgang, waardoor zoals gewoonlijk de toch al spaarzame krachten niet gebundeld bleven. CPN-bestuurders legden echter ook in persoonlijke contacten met de vertegenwoordigers van de hulporganisaties een zo grote nadruk op de prioriteit van de anti-EDG-2-actie, dat men hier gevoegelijk van een "partij-opdracht" zou kunnen spreken.

Door een 64 personen tellende groep sympathisanten van "Dat Nooit Weer" werd medio Maart 1955 een nieuwe oproep tegen de Duitse herbewapening uitgegeven, welke als vlugschrift werd verspreid. Het manifest bevat niet veel meer dan een hernieuwde aansporing tot deelneming aan de "Dat Nooit Weer"-petitie.

In de avond van de 29e Maart verzamelden zich circa 1000 communistische manifestanten op het Binnenhof bij het gebouw van de Tweede Kamer. Daar hun kennelijk het consigne was gegeven zich correct en rustig te gedragen, deden zich geen ordeverstoringen voor. Na afloop van de Kamerzitting belegde de Vredesbeweging te Den Haag een bijeenkomst, waar het woord werd gevoerd door Mevrouw Minnaert-Coelingh, L. Boas en W. Klinkenberg.

Zoals bekend heeft de Tweede Kamer, alle communistische agitatie ten spijt, de Parijse accoorden op 30 Maart 1955 met grote stemmenmeerderheid (71 tegen 6 communistische stemmen) aangenomen.

De Waarheid

De leiding van het communistische krantenbedrijf slaagt er niet langer in door interne, niet-publiekelijk aan de dag tredende maatregelen het hoofd te bieden aan de moeilijke financiële positie van de partijkrant. Op 14 Maart 1955 maakten directie en hoofdredactie van De Waarheid in een gezamenlijke mededeling bekend, dat de getroffen interne bezuinigingen niet voldoende waren gebleken. Daarom was besloten tot een versmalling van het formaat van de krant (van 44.5 tot 41.5 cm). Dit komt neer op een papierbesparing van bijna 7%. Deze maatregel kan als een teken aan de wand worden gezien. Verwacht mag worden dat de Waarheid-directie zal trachten op allerlei wijzen financiële baten voor het bedrijf te behalen. Te denken valt bijv. aan pogingen om orders voor handelsdrukwerk van bedrijven en particulieren te verkrijgen.

Veranderde houding?

Al eerder werd gewezen op de communistische cliché-methodiek om tegenstellingen te suggereren tussen de massa der "goede socialisten" in de PvdA en hun rechtse leiders, die "als maar bukken voor de zwarte reactie" (Romme, de KVP en de RK Kerk). Dit alles in het kader van het streven naar samenwerking aan de basis, naar eenheid van socialisten en communisten.

Een hoofdartikel van Marcus Bakker in De Waarheid van 17 Maart 1955 kan de vraag doen rijzen of in de communistische tactiek op dit punt enige wijziging op komst is. Voor het eerst sinds de verkiezingen van 1954 speelt de Waarheid-hoofdredacteur met de gedachte van een soort organisatorische samenwerking tussen PvdA en CPN. Hij stelde nl. "Er is een machtsconcentratie (tegen Romme, de KVP en de RK Kerk) mogelijk, namelijk een eensgezind handelen van communisten en PvdA".

Opmerkelijk is, dat in dit artikel ook niets valt te bespeuren van de gebruikelijke aanvallen "op de voortdurend onder Romme's juk doorgaande rechtse leiders van de PvdA".

De 5e Mei

Nu de 5e Mei, aldus de Discussiegrondslag, door het volk, met aan de spits de CPN, is heroverd, blijven de communisten weinig mogelijkheden over om de viering van de nationale bevrijdingsdag tot inzet van hun agitatie te maken. Het streven moet, zo luidt het uitgegeven parool, er thans op gericht zijn de 10e verjaardag van de bevrijding tot een algemeen nationaal en strijdbaar feest te maken.

Strijdbaar betekent dan in de communistische visie, dat de bevrijdingsherdenking zo sterk mogelijk moet herinneren aan de ellende en het leed van de bezettingsjaren. Zodoende wil men de 5e Mei indirect dienstbaar maken aan de campagne tegen Duitslands herbewapening.

De communisten zullen overal in den lande trachten zitting te krijgen in de 5-Mei-comité's om in bovengestelde zin invloed uit te oefenen op het karakter van de bevrijdingsherdenking. Van de zijde van het NVV-hoofdbestuur werd niet lang geleden de besturen van de aangesloten bonden aanwijzing gegeven onder geen beding samen met communisten zitting te nemen in 5-Mei-comité's.

MANTELORGANISATIESAchteraf toegegeven teruggang

In de communistische mantelorganisaties wordt achteraf toegegeven, dat de situatie in het najaar van 1954 niet rooskleurig is geweest. Gebrek aan contact met de massa door inactiviteit van de leden werkte vèrgaande isolatie in de hand, terwijl tevens de financiële moeilijkheden zeer groot waren. Tegelijkertijd poogt men de leden een hart onder de riem te steken door de bewering dat het dieptepunt thans is gepasseerd en de weg naar herstel is betreden. De betrouwbaarheid van deze bewering kan niet volledig worden beoordeeld. Weliswaar valt enige toeneming in activiteit te constateren, maar van versterking der ledentallen is niets gebleken. Communistische functionarissen hebben meermalen de gewoonte tot grotere activiteit aan te sporen met verwijzing naar successen in andere delen van het land, doch deze worden vaak uit de duim gezogen.

De aansporingen vormen een deel van het beleid, - de laatste tijd wat krachtiger gevoerd - om de politieke activiteit te stimuleren, nu kennelijk op hoog gezag (men mag hier Moskou achter vermoeden) alle krachten geconcentreerd moeten worden voor een grootscheepse campagne tegen de Duitse herbewapening en de A-bom.

Tevens is de invloed merkbaar van de voorbereidingen voor het 17e CPN-congres, waarbij de hulporganisaties de revue passeren in discussies op de districtsconferenties en in artikelen van de hand van de prominenten der CPN. Men mag stellen, dat de partijgenoten in de mantelorganisaties kritisch het oog gericht houden op de functionarissen die "aan de weg timmeren", omdat van hen afhangt of het zo zeer begeerde contact met de massa en de verbreding van de invloed al dan niet zullen slagen.

De Vredesbeweging

In de Vredesbeweging was een begin van voorbereiding voor deelname aan de Wereldvredesbijeenkomst te Helsinki merkbaar. Door uitgifte van spaarkaarten hoopt men een bijdrage te krijgen voor de f 30.000.-, nodig om een "representatieve" Nederlandse delegatie naar de Finse hoofdstad te zenden. De datum van het congres (22 - 28 Mei 1955) werd vastgesteld tijdens de zitting van het Bureau van de Wereldvredesraad in Januari j.l. te Wenen.

Handtekeningactie tegen de atoombom

Ten aanzien van de handtekeningencampagne tegen de atoombom, waartoe eveneens op vorenvermelde zitting te Wenen werd besloten, zijn nog de volgende gebeurtenissen van internationale betekenis:

Op 8 Maart j.l. vergaderde het voltallige Vredescomité der Sowjet-republieken in aanwezigheid van Russische en buitenlandse journalisten. De deelnemers besloten eenstemmig vanaf 1 April e.k. in de USSR een handtekeningencampagne voor het appèl van de Wereldvredesraad tegen de A-bom te organiseren.

In de Kominformkrant van 11 Maart j.l. (internationale editie) verscheen een artikel van de Italiaan Emilio Sereni (lid van het Bureau van de Wereldvredesraad, Algemeen secretaris van de Italiaanse Vredesbeweging, lid van het Centraal Comité van de Italiaanse Communistische Partij). Hierin werd gemeld, dat op de zitting van het Bureau van de Wereldvredesraad van 18 - 20 Januari 1955 werd besloten, dat de campagnes tegen de A-bom alle vorige acties aan élan en breedte zouden moeten overtreffen.

Vijf jaar geleden was de toenmaals in het middelpunt van de belangstelling staande oproep van de Wereldvredesraad tegen de atoombom (1950, Appèl van Stockholm) door 17 miljoen Italianen ondertekend. Met de huidige actie zouden ook die groepen moeten worden bereikt, die indertijd passief bleven of hun handtekening weigerden. Daartoe zouden deze acties uitsluitend door de plaatselijke vredescomité's moeten worden geleid, waarbij de vredesraden openlijk hun "brede politieke karakter" zouden moeten tonen, d.w.z. personen van alle politieke en sociale schakeringen aanmoedigen in hun gebieden te werken. Slechts tegen de oorlogsbrandstichters (als enige tegenpartij) mag worden geageerd, aldus E. Sereni.

Blijkens de Kominformkrant van 18 Maart j.l. (internationale editie) vond van 11 - 13 Maart in Wenen wederom een bijeenkomst van het Bureau van de Wereldvredesraad plaats. Daar dit Bureau, dat de dagelijkse leiding van de Wereldvredesbeweging is, normaliter niet meer dan twee maal per jaar bijeenkomt, kan wel worden geconcludeerd dat het hier een buitengewone zitting gold. Zowel de voorbereiding van de Wereldvredesbijeenkomst te Helsinki, als de organisatie van de actie tegen de atoombom kwamen er ter sprake.

De oproep tot deelname aan de laatstgenoemde campagne besluit met de woorden: "Het is aan de volkeren met zulk een nadruk hun stem te verheffen, dat geen regering het wagen kan zich tegen hun eis te verzetten".

Ook Maurice Thorez - in een recent interview met correspondenten van de "Prawda" (l'Humanité d.d. 21-3-55) - verwees in dit verband naar de ook in Frankrijk in 1950 ingezamelde 17 miljoen handtekeningen voor vorenvermelde oproep van Stockholm.

Het schijnt alleszins in de bedoeling te liggen de campagne tegen de atoombom tot het "meesterstuk" van de Vredesbeweging te maken. Hoewel de taken voor de andere landen niet bekend werden, zal - indien de normen, die voor Frankrijk en Italië gesteld werden, ook voor ons land gelden - de Nederlandse Vredesbeweging meer dan een half miljoen handtekeningen (het aantal dat in 1950 voor de oproep van Stockholm werd behaald) moeten verzamelen.

Onder de huidige omstandigheden is dit een welhaast niet te volbrengen taak.

Motieven

De motieven voor een zo hoge eis zijn niet geheel duidelijk. Het Kremlin blijft bijzonder zuinig met verklaringen betreffende zijn politieke manoeuvres. Men kan niettemin de volgende punten aanvoeren:

1. Het kort geleden door Boelganin gedane voorstel betreffende een nieuwe vier-mogendheden conferentie duidt er op, dat de Sowjet Unie de gelegenheid tot internationaal overleg wil openhouden. Men heeft de tot voor kort doorklinkende, bijna onverzoenlijke toon i.v.m. de ratificatie der Parijse accoorden voor het ogenblik althans laten varen.
2. Aan de onlangs te Londen aangevangen geheime conferentie betreffende internationale ontwapening werd van de zijde der Sowjet Unie deelgenomen door de onderminister van Buitenlandse Zaken Gromyko. Ook daardoor heeft de USSR laten blijken, dat zij verbreking van het contact met de Westelijke landen momenteel niet opportuun acht.

Deze gebeurtenissen spelen echter op hoog politiek niveau en zullen de publieke opinie slechts indirect kunnen beïnvloeden. Volgens traditie zullen de communisten niet alleen langs diplomatieke kanalen tot een zekere toenadering willen komen, doch tevens trachten door een volksbeweging van onderop druk uit te oefenen op de regeringen der niet-communistische landen. Dat een dergelijke volksbeweging georganiseerd wordt onder de leuze "Verbod van de atoombom" is niet vreemd, daar dit onderwerp meer dan vele politieke overwegingen tot de verbeelding van de massa spreekt. Hoe intensiever de actie wordt gevoerd, des te groter resultaten worden verwacht.

Mogelijk ligt daarin één verklaring voor de exorbitant hoge eisen, die thans aan de vredesbeweging worden gesteld.

kwestie van "eenheid van actie" aan de orde te stellen. Thans richt men zich daarom niet meer alleen tot de leden van het NVV, doch stelt (Frits Reuter in de EVC-kadergids van 1.3.55), dat de kaders van de EVC met de kaders en leden van het NVV in de bedrijven tot gemeenschappelijk optreden kunnen komen. Uiteraard is hier de wens de vader van de gedachte. Het NVV heeft zijn waakzaamheid ten aanzien van communistische acties niet verminderd.

Stakingen in Amsterdam

De communistische looneisen, eerste punt van het centrale program, kwamen ook in deze verslagperiode sterk naar voren en culmineerden in feite in de staking van het Amsterdamse overheidspersoneel.

Daaraan was de diamantbewerkerstaking voorafgegaan. De EVC had daarin geen werkzaam aandeel, doch riep bij monde van Bertus Brandsen (De Waarheid 8.3.55) de overige arbeiders op hun voorbeeld na te volgen.

Tactiek der E.7.C.

Evenals in 1954 het geval was, wilde de EVC als centraal lichaam slechts in het algemeen de eis van loonsverhoging stellen, doch de uitwerking daarvan in concrete cijfers overlaten aan de bedrijfsbonden. Ook thans werd gewezen op het belang van bedrijfsconferenties in belangrijke ondernemingen. Tot nog toe werden geen berichten betreffende het houden van dergelijke bijeenkomsten ontvangen.

Wel heeft de ABT, in verband met het aflopen der collectieve arbeidsovereenkomst in de havens te Rotterdam en te Amsterdam, resp. op 6 en 20 Maart een tweetal openbare vergaderingen georganiseerd, waarin de eisen van deze bedrijfsbond t.a.v. de nieuwe CAO - o.m. verhoging van het loon, verkorting van de werktijden en volledige uitbetaling van alle ziekte-dagen - ter sprake kwamen. Elk der vergaderingen werd door niet meer dan + 150 personen bezocht.

Politieke activiteit

De van 9 - 15 December j.l. gehouden zitting van de Algemene Raad van het Wereldvakverbond resulteerde o.m. in een oproep tot de Europese - en met name de Britse, West-Duitse en Franse - arbeiders, zich te verenigen in het verzet tegen de West-Duitse herbewapening. De oproep spitte zich toe in het appèl, dat het WVV op 14 Februari j.l. deed op de (West)Europese arbeiders om de 10e Maart te maken tot "een internationale dag van actie en solidariteit" en met name tot een dag van "actieve solidariteit met de arbeiders van geheel Duitsland".

In verband hiermede achtte het WVV het voorts nuttig rond de 10e Maart te komen tot de uitwisseling van delegaties van Franse en Duitse arbeiders, welk voorbeeld door alle overige West-Europese landen diende te worden nagevolgd. Vooral de vorming van delegaties uit bedrijven werd aanbevolen.

Op deze wijze wilde het WVV vooral trachten eenheid van actie met de niet-communistische Deutsche Gewerkschaftsbund (DGB) tot stand te brengen, welke organisatie in haar verzet tegen de West-Duitse herbewapening volgens het WVV in de steek was gelaten door het Internationale Verbond van Vrije Vakverenigingen (IVVV).

Van binnenlandse activiteit van de EVC rond de 10e Maart is nauwelijks iets gebleken. De Kominformkrant d.d. 11 Maart j.l. (internationale editie) gaf bijzonder weinig commentaar op deze actie van het WVV, hetgeen wel aannemelijk maakt dat van enig succes - ook in de ogen van Moskou - geen sprake is geweest. Ook van delegatie-uitwisseling repte de korte notitie niet. De voorgenomen uitzending van delegaties is tot dusver geen onverdeeld succes geworden. Weliswaar reisde een vertegenwoordiging van het Verbondsbestuur der EVC op 3 Maart j.l. naar West-Duitsland, doch het is de vraag in hoeverre zij aan haar doel heeft beantwoord.

Mislukte 10 Maart-actie

Al met al kan worden geconcludeerd, dat de 10 Maart-actie van het WVV zowel in als buiten Nederland een échec voor de communisten is geweest. Wellicht is de oorzaak hiervan mede te vinden in de ook nu weer in Nederland gebleken onmogelijkheid de vakbeweging tot activiteit te prikkelen met louter politieke leuzen. In de EVC wint voorlopig de gedachte weer veld, dat sociaal-economische eisen voor deze groepering het voornaamste en meest werkzame thema blijven. Niettemin poogde het EVC-secretariaat terzake aan zijn politieke verplichtingen te voldoen door in "een woord tot de EVC-leden, bestemd voor alle arbeiders" te pleiten voor gezamenlijke strijd voor loonsverhoging, tegen de Parijse accoorden en voor verdediging van de gekozen bedrijfskernen (Werkend Nederland 19.3.55). Hierbij wordt dus volgens oud recept de politieke strijd met de normale vakbondseisen verbonden.

B.N.O.P.

In de sector van het overheids personeel staat de kwestie van loonverhoging in het middelpunt van de belangstelling. Dit is mede het geval omdat ook van de zijde der niet-communistische ambtenarenbonden bepaalde eisen te dien aanzien aan de Regering kenbaar gemaakt waren. Het feit dat de Regering en de bonden niet tot overeenstemming konden komen is voor de BNOP aanleiding geweest met hernieuwde kracht voorstellen te doen tot gezamenlijk optreden van het gehele overheids personeel, omdat - zo heet het - de strijd alleen tot verwezenlijking van de rechtvaardige eisen van deze categorie kan leiden.

BNOP-hoofdbestuurder Groot Roessink bespeurde in deze reeds een groeiende samenwerking van EVC-en NVV-leden en verklaarde, dat het gehele overheids personeel kan rekenen op de steun van de BNOP, die niet alleen 10% salarisverhoging eist, doch daar ook daadwerkelijk voor op de bres staat.

Het Amsterdamse overheidspersoneel werd opgeroepen tot een demonstratie op het Amstelveld op 19 Maart om de eis voor 10% loonsverhoging kracht bij te zetten. Volgens "De Waarheid" (21.3.55) werd hieraan door "enkele honderden" Amsterdammers deelgenomen.

"Ons Belang"

Begin Maart bezocht een delegatie van de communistisch geleide bond van PTT-personeel "Ons Belang" het ministerie van Verkeer en Waterstaat en overhandigde een op schrift gestelde eis tot 10% loonsverhoging en uitkering van een gratificatie van f 100.-.

Op 7 Maart j.l. belegde het Hoofdbestuur van "Ons Belang" een persconferentie in Den Haag n.a.v. de stappen die het ondernam bij de Directeur-Generaal der PTT inzake looneisen. De conferentie werd bijgewoond door journalisten van het ANP en een aantal niet-communistische dagbladen. Op 2 April 1955 organiseerde "Ons Belang" een z.g. landelijke loonconferentie te Utrecht.

De Amsterdamse tramstaking

Op 24 Maart j.l. werd onder het personeel van het Gemeentelijk Vervoer Bedrijf (GVB) te Amsterdam een manifest verspreid uitgaande van een uit zes personen bestaand comité, waarin enkele welbekende communisten, leden van de BNOP, zitting hadden genomen.

In dit manifest werd gewezen op nog bestaande grieven van het trampersoneel o.m. met betrekking tot de lage salariering, onbevredigende verlofregeling en ongunstige indeling van de diensten. Als directe eis werd in het manifest de herclassificatie (inpassing in een hogere loonklasse) van het gehele rijdende trampersoneel gesteld en de steun gevraagd, zowel geldelijk als moreel, van alle personen in dienst van het GVB. Vrijwel onmiddellijk werd, ook door niet-communisten onder het personeel, vrij vlot ingetekend op steunlijsten, die door het comité mede waren verspreid.

Ongeveer tezelfder tijd werd door een communistisch comité onder het personeel van de Stadsreiniging een oproep verspreid om een openbare vergadering op 30 Maart te bezoeken, alwaar - in verband met de looneisen van 10% - beraadslaagd zou worden over het eventueel doorvoeren van een korte proteststaking. Op bedoelde vergadering, die door + 350 personen werd bezocht, werd unaniem besloten tot een 24-uursstaking op 31 Maart.

Van het trampersoneel vergaderden 4 à 500 man in de nacht van 30 op 31 Maart. Zij besloten eveneens tot een 24-uursstaking op 31 Maart.

Een groot deel van het Amsterdamse overheidspersoneel heeft zich zoals bekend gedurende kortere of langere tijd bij de staking aangesloten. De voormalige Uniebonden hebben zich formeel van de actie gedistancieerd.

In het volgende maandoverzicht zal op deze aangelegenheid nog nader worden teruggekomen.

Het BNOP-congres

De Bondsraadsvergadering van de BNOP op 5 Maart j.l., ter voorbereiding van het van 20 - 22 Mei a.s. te Amsterdam te houden 4e landelijke congres, verleende goedkeuring aan de discussiegrondslag en het ontwerp voor de wijziging van de statuten.

De discussiegrondslag vangt aan met een politieke beschouwing, waarin beweerd wordt dat de hersende hoogconjunctuur slechts een schijnwelvaart is, daar zij haar oorzaak vindt in de oorlogsvoorbereiding. "Een crisis staat voor de deur waarvan de gevolgen rampzalig zullen zijn".

De gebruikte terminologie duidt erop, dat men zich stelt op het niveau der algemene, communistische propaganda tegen Amerika en de Duitse herbewapening.

De actie van de BNOP, zo wordt voorts betoogd, veroorzaakt steeds bredere verspreiding van de strijd van het overheidsperoneel voor loonsverhoging. De "erkende" organisaties werden door de kracht der actie gedwongen het aanbod van de regering (2%) af te wijzen. De actie kan alleen slagen indien geen offer te groot wordt geacht en iedereen wordt geactiveerd.

De BNOP nam het centrale eisenprogram der EVC openlijk als richtsnoer voor zijn acties over!

Betreffende de organisatie zelve werd een critisch oordeel gegeven over de geringe zelfwerkzaamheid der lagere bestuursorganen. Blijkbaar ging van de afdelingsfunctionarissen te weinig initiatief uit en wachtte men te lang op beslissingen van het hoofdbestuur, dat er in de discussiegrondslag ook niet geheel zonder kleerscheuren afkwam. "Verfrissing" der besturen werd aanbevolen, hetgeen gemeenlijk inhoudt, dat bepaalde figuren door anderen moeten worden vervangen.

De activiteit had zich tot op heden te veel beperkt tot de kring van gemeentepersoneel alleen. Ook op departementen, bij FTT, Provinciaal bestuur, Polders en Waterschappen en elders zou men tot ontwikkeling van de organisatie moeten komen.

De Bondsraad bleek niet ontevreden over de kwaliteit van het bondsorgaan "De Overheidspost". Wel bepleitte hij de wenselijkheid van uitgifte van meer bedrijfskranten.

Door de voorgestelde wijzigingen in de BNOP-statuten verkrijgen deze in het algemeen een mildere toon. De scherpste bewoordingen werden hier en daar verzacht waardoor een gematigder stellingname naar voren schijnt te komen. Uiteraard zal dit in de praktijk weinig verschil met zich mee-brengen, doch door het verhullen van de oorspronkelijk felle partijdigheid kan de aantrekkelijkheid van de bond voor andersdenkenden wel worden verhoogd.

Het dagelijks bestuur, dat in de oude vorm uit ten minste drie, doch meestal een hoger, oneven aantal personen bestond, zal volgens de ontwerp-statuten definitief worden gevormd door de voorzitter, de secretaris en de penningmeester, die door het congres in functie worden gekozen.

Tenslotte werd de autoriteit van de Bondsraad wat beperkt en in alle voorkomende gevallen zouden de besluiten van dit lichaam onderworpen worden aan de beslissing van het congres.

HOOFDSTUK III - ANDERE STROMINGEN

Revolutionnaire Communistische Partij (R.C.P.)

De R.C.P., die reeds geruime tijd niet meer als zodanig in het openbaar optreedt, heeft haar infiltratiepogingen, voortvloeiende uit de z.g. intrede-politiek, nog niet opgegeven. In M.O. no 12-1954 werd melding gemaakt van het verschijnen van haar orgaan "Perspectief" door middel waarvan zij o.m. bepaalde groepen in de P.v.d.A. hoopt te kunnen beïnvloeden.

De oprichting van het Sociaal Democratisch Centrum (S.D.C.) door een klein aantal P.v.d.A.-leden verschaft de R.C.P. een nieuwe mogelijkheid tot ontplooiing van haar activiteit in deze richting. Over het S.D.C. verschenen in Februari j.l. in de dagbladen uitvoerige artikelen. De oprichters van bedoeld centrum zijn over het algemeen aanhangers van de Vredesbeweging "De Derde Weg" of waren medestanders van de voormalige "Vlamgroep". Geen hunner staat echter in enige relatie tot de Nederlandse Trotskisten.

Bij de oprichting van de Amsterdamse afdeling van het S.D.C. bestond daarentegen bijna 40% der aanwezigen uit vroeger of thans nog actieve Trotskisten. In het bestuur ervan en in de commissie voor de Statuten en het Huishoudelijk Reglement wisten deze lieden een belangrijk percentage der zetels te bezetten. Dientengevolge zal de R.C.P. in staat zijn op zijn minst in deze afdeling van het S.D.C. een niet te onderschatten invloed uit te oefenen op de gang van zaken. Reeds werd bekend dat men van R.C.P.-zijde wil trachten om "Perspectief" tot het orgaan van het Sociaal Democratisch Centrum te maken.

Mocht dit gelukken dan zal mogelijk een aantal P.v.d.A.-leden met belangstelling voor het S.D.C., doch onbekend met de achtergrond van het blad "Perspectief", binnen het bereik der Trotskistische propaganda komen.

Dit zou dan als een succes van de hiervoren genoemde "intrede-politiek" kunnen worden beschouwd.

Stichting H.I.N.A.G.

Terstond nadat de Stichting Oud-Politieke Delinquenten haar werkzaamheden had stopgezet (zie M.O. 12-1954), begonnen de leiders van de Haagse afdeling dezer Stichting met de voorbereidingen tot oprichting van een andere, soortgelijke landelijke organisatie. Deze voorbereidingen zijn thans in een vergevorderd stadium. De voorlopige naam van de in het leven te roepen stichting luidt: "H.I.N.A.G." (Hulp aan invalide Oostfrontstrijders, nabestaanden en gevangenen). De concept-statuten kwamen inmiddels gereed; zij vertonen een grote overeenkomst met die van de S.O.P.D.

Men beschikt over een kleine, doch enthousiaste groep personen, deels oud-S.O.P.D.-ers, deels oud-N.E.S.B.-ers, die bereid is voor de nieuwe stichting propaganda te voeren. Als initiatiefnemer treedt vooral J.E. Timmer (20-2-1909) op, die in het verleden reeds een rol speelde in de Stichting Oud-Politieke Delinquenten en in de Nationaal Europese Sociale Beweging.

Een tweetal moeilijkheden staat de oprichting nog in de weg. De eerste is het vinden van een notaris, bereid om de stichtingsacte te passeren, doch hiervoor zal wel een oplossing gevonden worden.

De tweede moeilijkheid is van geheel andere aard. Teneinde een zo groot mogelijke aanhang te trekken, willen de oprichters van de H.I.N.A.G. het bestuur samenstellen uit personen wier naam in kringen van oud-politieke delinquenten een goede klank heeft. Enige destijds in de N.S.B. op de voorgrond tredende functionarissen werden inmiddels aangezocht, maar geen van hen kon naar het schijnt de moed of lust opbrengen opnieuw in de openbaarheid te treden, hoezeer een aantal hunner het streven der nieuw op te richten organisatie ook kon waarderen. Mogelijk gaat men straks alsnog met minder bekende bestuursleden in zee. Het is dan ook te verwachten, dat de H.I.N.A.G. haar activiteit binnen afzienbare tijd zal beginnen.

HOOFDSTUK IV - ACTIVITEIT VAN INDONESIËRS, CHINEZEN, WEST-INDIËRS ETC.

De "Perhimpunan Indonesia" (P.I.) te Amsterdam heeft in de periode 1954/1955 haar laatste culturele samenkomst gehad waar Theun de Vries een lezing over "De Sowjet-Russische literatuur" hield.

Het verenigingsorgaan "Indonesia Merdeka" bleef regelmatig verschijnen onder de verantwoordelijkheid van de bekende Indonesische communist Slamet Sukotjo, die mogelijk dit jaar naar Indonesië terugkeert. In het blad, van inhoud volkomen communistisch, is critiek geleverd op de slechte toestanden o.a. betreffende betaling van de arbeiders in dienst van buitenlandse maatschappijen in Indonesië.

Met betrekking tot Nieuw-Guinea wordt in een ander artikel opgemerkt, dat Nederland van plan is het volk van Irian onderdrukt te houden.

Voor bijwoning van communistische samenkomsten achter het IJzeren Gordijn passeerden afgevaardigden uit Indonesië wederom op Schiphol. Zij gingen naar een W.V.V.-conferentie te Praag en naar de conferentie van de "V.V.I. Hout en Bouwvak" te Oost-Berlijn.

Verschenen is een brochure, getiteld "Het geschilpunt West-Nieuw-Guinea eist een oplossing", onder redactie van D.N.G. Koch en J.W.E. Riemens (verbonden aan het Indonesische Hoge Commissariaat). Zij bevat een verzameling redevoeringen en artikelen betreffende de status van Nieuw-Guinea. Blijkens de inleiding is deze publicatie een poging om de discussie rondom het vraagstuk "Irian en de verhouding tot Indonesië open te houden en te verbreden en te verdiepen en recht te doen aan haar historisch perspectief".

Uit het voorwoord valt af te leiden, dat deze brochure nog een vervolg zal krijgen.

Blijkens "Het Vliegende Paard", huisorgaan van "Pegasus", heeft deze boekhandel en uitgeverij uit Peking een nieuw boek ontvangen, "Folk Arts of New China", waarin de volkskunst in de Chinese Volksrepubliek geïllustreerd wordt beschreven.

Regelmatig -het is ook in vorige maandoverzichten reeds opgemerkt- komt resp. uit Peking, Bern en Parijs communistische Chinese propagandalectuur ons land binnen, meegebracht o.a. door schepelingen, zoals bijvoorbeeld het orgaan van de Chinese Communistische Partij. Het is hier in verschillende Chinese restaurants voorhanden, doch ligt niet ter lezing voor het publiek. Te Leiden is gebleken, dat Indo-Chinese studenten daar in een restaurant komen om het blad te lezen.

HOOFDSTUK V - AGENDA

Datum	Bijeenkomst	Plaats	Organisator
13-16 Apr.	Internationale Conf. der V.V.I.-Overheid	Wenen	W.V.V.
x 22-24 Apr.	Eur. Arb. Conf. tegen E.D.G.	Leipzig	W.V.V.
23-24 Apr.	<u>Congres van het O.V.B.</u>	Rotterdam	O.V.B.
29 Apr. - 3 Mei	Herdenking te Ravensbrück	Ravensbrück	F.I.R.
29 Apr. - 3 Mei	Herdenking te Sachsenhausen	Sachsenhausen	F.I.R.
21-23 Mei	<u>4e Congr. B.N.O.P./E.V.C.</u>	Amsterdam	E.V.C.
22-28 Mei	<u>Wereldvredecongres</u>	Helsinki	W.V.R.
x 21 Juni	Jaarlijkse landdag N.V.B.	Montferland	N.V.B.
Juli	Internationaal Congres van Moeders	Parijs	I.D.V.F.
Juli	2e Internationale Cursus voor Medische Studenten	Oost-Berlijn	I.U.S.
31 Juli - 15 Aug.	<u>5e Wereldjeugdfestival</u>	Warschau	(W.F.D.J. (I.U.S.
September	2e Wereldcongres van Doktoren	Londen of Kopenhagen	W.C.D.
21-25 Sept.	2e Internationale Conf. V.V.I.-Voeding	Sofia	W.V.V.
October	<u>4e Congres van de E.V.C.</u>		E.V.C.
x Herfst '55	Internationale Conf. van Journalisten	verm.Berlijn	I.O.J.

HOOFDSTUK VI - OVERZICHT DER STAKINGEN IN DE MAAND MAART 1955.

ZIE BLZ. 21.

Afgesloten op
31-3-1955

Hoofdstuk VI. Stakingen
overzicht in Maart 1955.

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Inmenging Vakbonden</u>	<u>Resultaat</u>	<u>V o l g n o</u>
Arbeiders NV Dia- mant-mij. Egm. a.d. Zee	Algemene actie voor loonsverhoging	ANDB-NVV en St. Edu- ardus-KAD steunen en leiden ac- tie	actie duurt nog voort	1
Arbeiders NV Dia- mant-mij. Amsterdam	idem	idem	idem	2
Lassers bij Wil- ton Fij- enoord Schiedam	Protest tegen aanwe- zigheid lassers van onderaannemers, die een hoger loon ont- vingen	NVV bemid- delde	Toegezegd werd dat onderaan- besteding tot minimum zal worden beperkt	3
Heiers in de Noorde- lijke provin- cies	Eis van loonsverho- ging van f.10.-- per week	Federatie van Heiwer- kers leidt actie	Eis grotendeels ingewilligd	4
Pers.Gem. Yerv. bedr. An- sterdam	Plaatsing in hogere loongroep	BNOP-EVC steunt ac- tie	Actie duurt voort	5
Pers.Gem. Rein.Am- sterdam	Idem en sympathi- seert met tramper- soneel	idem	idem	6
Pers. Publ.Wer- ken Amsterdam	idem	idem	idem	7
Pers.Gem. Waterl. bedr. Amsterdam	idem	idem	idem	8

V o l g e n d e
 Begin in vorige maand De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal arbeiders aan dat in normale toestand werkzaam is.
 .: staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter d.24 u)
 -: staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 u.of langer)
 =: staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

1

45

 45

2

500 - 600
 ---
 500 - 600

3

6000 14/3 hele dag en 15/3 ge-

 ±200 durende 2 uur

4

40

 40

5

2650

 1600

6

1130

 1600

7

2750

 300

8

 60

Hoofdstuk VI. Stakingen
overzicht in Maart 1955.

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Inmenging Vakbonden</u>	Resultaat	V o l g n o
Pers.Gem. Gasbedr. Amsterdam	Idem en sympathi- seert met tramper- soneel	BNOP-EVC steunt actie	Actie duurt voort	9
Pers.Gem. Haven en Handels- inr. Amsterdam	idem	idem	idem	10
Pers.Gem. Was- Schoonm. Bad- en Zweminr. Amsterdam	idem	idem	idem	11

